

KLASSI KAISUKAS

ehk Vantsu spaas

Mu vend Oskar on kuueaastane. Mina olen üheksane. Me elame künkaharjal punases majas. Möödujatel pole kunagi vaja mõistatada, kas seal üldse keegi elab, sest aknast kostab kogu aeg hääli.

„Sa kas karjud või siis norskad,“ ütleb isa Oskarile alatasa.

Eks me teised teeme samuti natuke lärmi, aga Oskar on omaette liigas. Ja sel veebruarilõpu reedel, kui me koolist koju tulime, teadsin ette, et ta laseb kuuldavale tohutu rõõmuhuilge. Nimelt oli mul seljakotis kaasas üllatus.

Asi on selles, et minu klassil on kaisukas. See on pehme elevant, kelle nimi on Vantsu. Igall reedel tõmbab meie õpetaja Ole-Jakob Vantsu-purgist ühe lipiku. Seal on kirjas selle õpilase nimi, kes Vantsu nädalavahetuseks koju kaasa saab. Me saame kaasa ka märkmeraamatu, kuhu kirjutame ja joonistame, mida Vantsu koges. Esmaspäeval paneme Vantsu riulisse tagasi ja loeme teistele märkmikust ette.

Esimeses klassis armastas kogu klass Vantsut nii südamest, et mõni isegi nuttis, kui loosiga nende nime ei tõmmatud. Nüüd oleme suuremad ja igaüks on saanud Vantsut palju kordi koju kaasa võtta, nii et kui loosiõnn naeratab, ütleme pigem „no hea küll siis“. Aga iga kord loodan siiski, et see naeratab mulle – Oskari pärast. Nende klassil ei ole oma kaisukat, nii et Oskar lausa pakatab rõõmust, kui mul Vantsu kaasas on. Ta hakkab lunima, et meid viidaks veeparki ja kohvikusse ja köisraudteele ja keeglit mängima ja akvaariumisse. Ükskord pani ta koguni ette, et me sõidaksime lõunamaale, et Vantsu saaks välismaad näha, kuigi me pole seal kunagi *isegi* käinud.

Emma ja isa nii rõõmsad ei ole. Ahaa, kas Vantsu on jälle siin, ütleb isa ikka ja tema õlad vajuvad kuidagi lösakile. Tema meelest tekitab see stressi, kui meie surra-murra-peres on veel üks asi, millel tuleb silma peal hoida. Kui Vantsuga midagi juhtuks, oleks kriis majas. Ta on ju kogu klassi oma ja mälestusi täis.

Igatahes nii ma arvasin.

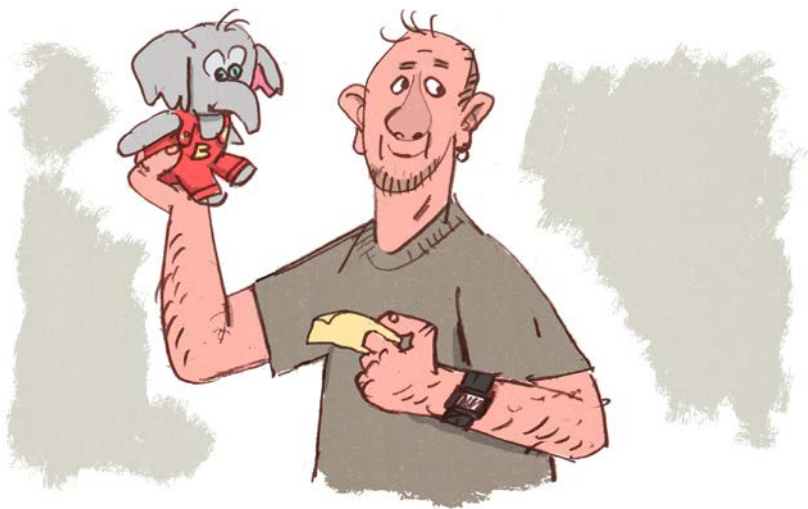
Aga sel päeval juhtus midagi. Sest just siis, kui Ole-Jakob hakkas loosi tõmbama, kes Vantsu koju kaasa saab, ohkis Zadie parasjagu valjusti:

„Oeh! Ma olen sellest kaisukast nii tüdinud. Vantsu-raamatusse kirjutamine tähendab ju lihtsalt rohkemat kodutööd.“

Kogu klass oli silmapilgu vait, siis oigas ka Naia-Maj.

„Jaa,“ pööritas ta silmi. „Vantsu on tüüüüütu.“

Oleksin hirmsasti tahtnud Vantsu juurde tormata ja tal kõrvad kinni katta. Ent selle asemel nõjatusin pisut tahapoole ja haigutasin. Keset haigutust tõmbas Ole-Jakob purgist minu nime.

„Ida!“ teatas ta. „Vantsu tuleb siis nädalavahetuseks sinu juurde.“

Mu suu oleks juba peaaegu naerule veninud, siis aga pööritasin hoopis silmi nagu Zadi ja Naia-Maj. Ja kui Ole-Jakob Vantsuga minu juurde tuli, toppisin kaisuka kotti ja hakkasin sedamaid aknast välja vahtima.

„Kas ma võin sinu juurde tulla?“ küsis Naia-Maj, kui me pärast kooli viimaks ometi kumbki oma jalgratta selga istusime.

Mu kott oli Vantsust pungil.

„Ee, mulle hästi ei sobi, sest ...“ alustasin ma.

„Ainult hästi natukeseks,“ ütles Naia-Maj. „Mul pole enne nelja kedagi kodus ja nii igav on oodata.“

Ooh! Ma ei soovinud külalisi!

Meil ei olnud samuti kedagi kodus. Ema oli koosolekul. „Tulen varsti. Las Oskar vaatab pealegi telekat,“ oli kirjas märkmepaberil köögilaua. Ja selle kõrval kaks šokolaadikattega müslibatooni. Seda ei saa me peaaegu kunagi! Jagasin enda oma Naia-Majga ära ja tundsin tema külasviibimisest veelgi rohkem ärritust. Istusime köögilaua taha. Vaene Vantsu, mõtlesin, ilmselt jääb tal seal kotipõhjas kogu keha kangeks.

„Mul on igav,“ teatas Naia-Maj.

Ta ütles seda nii, nagu oleks see minu probleem, aga ma tahtsin, et ta lihtsalt ära läheks, et saaksin Vantsu välja võtta ja Oskarile näidata.

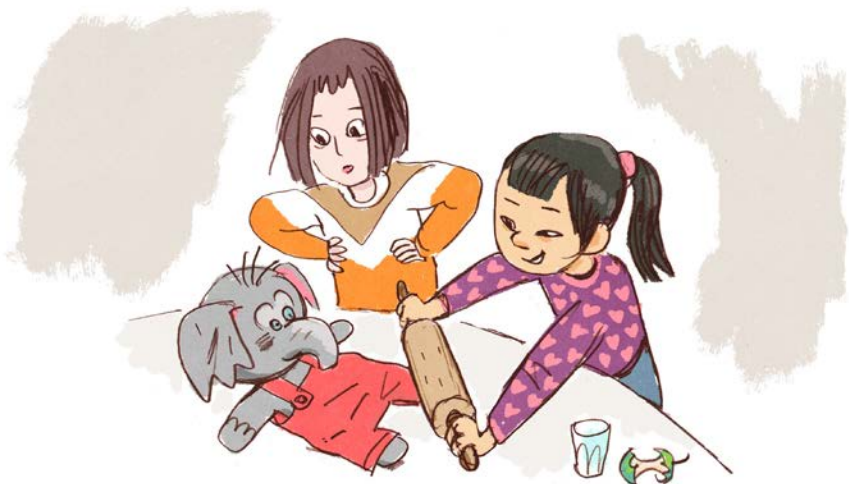
„Kas vaatame ka telekat?“ küsisin viimaks.

Naia-Maj raputas pead. Telekas on tüüüüütu.

„Kas sa Vantsut kotist välja ei võtagi?“ küsis ta äkitselt.

„Vantsut?“ ütlesin ma.

Miks Naia-Maj küll seda küsib?

Vantsu oli just nii kortsus, nagu ma kartsin. Mul oli tahtmine teda kallistada, aga selle asemel viskasin ta köögilauale.

„Paistab, et ta hakkab vanaks jääma,“ ütles Naia-Maj ja silus kortsud siledaks. „Vaata ise. Seda plekki selja peal. Ökk, mis see ometi on?“

Kehitasin õlgu. Mine koju, mõtlesin sisimas.

„Äkki vannitaks teda?“ pakkus Naia-Maj ja näperdas plekki.

„Njaa ...“ ebalesin mina.

„Ma tean!“ hüüdis Naia-Maj. „Me võime spaa teha! Muda ja kurgiga. Ja mullivanniga!“

„Mis asja?“

Nüüd lõi Naia-Maj nagu lausa särama. Ta rääkis, et tema ema käib tihti spaas, kui ta hotellis ööbib. Siis

supleb ta külmas ja soojas vees ja talle tehakse massaaži. Ja mähitakse mudasse, mis mõjub nahale hästi.

„Mis asja?“ ütlesin jälle.

„Jah,“ kinnitas Naia-Maj. „Tervendavasse mudasse. Ja pärastpoole loputatakse see mõnusate dušsidega maha. Ja siis on nii hea olla, et oled nagu uus inimene. Ja siis määratakse sulle peale salve, mis lõhnavad taevalikult ja ... Meil on neid kodus!“ Ta peaaegu karjus. „Ma võin tuua.“

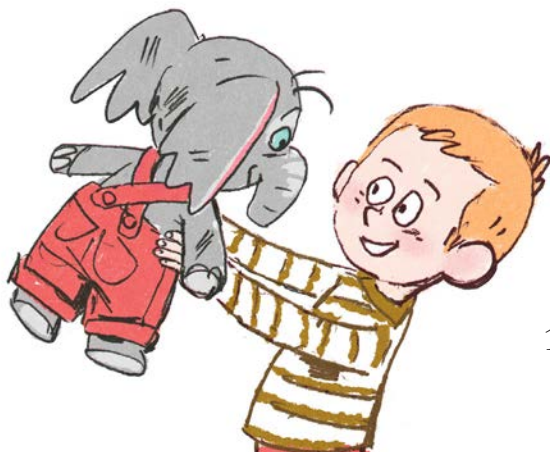
Heitsin pilgu Vantsule. Me olime teda mitu korda pesnud. Ükskord lödistas Oskar ta üleni vahvlitainast täis ja teine kord kukkus ta meil ehitusplatsil koerakaka sisse. Küllap ta ka natuke spaad talub.

„Olgu,“ ütlesin ma.

Just siis astus kööki Oskar.

„VANTSU!“ üürgas ta ja oleks rõõmust peaaegu minestanud.

„Me hakkame spaad tegema,“ ütlesin ma, enne kui ta jõudis midagi muud välja pakkuda.

Oskar polnud eluilmas spaast kuulnud, aga kui Naia-Maj selgitustega lõpule jõudis, oli ta tegudeks valmis.

„Ma toon muda,“ hüüdis ta ja tormas välja.

„Lase vann vett täis,“ ütles Naia-Maj mulle. „Sooja vett. Ja kraanikaussi külma vett.“

Siis väntas ta jalgrattaga koju spaa-asju tooma, nii et tulejutt taga.

Olin vaevalt jõudnud vanni täis lasta, kui ta oli tagasi, kaasas terve kotitäis asju. Šampoone ja kreeme ja näomaske ja švamme ning hiigelsuur roosa vannipomm.

„Kas sa tohid seda kõike võtta?“ küsisin ma.

„Vannipomm on minu oma,“ ütles Naia-Maj.

„Muda on valmis!“ hõikas Oskar ja tuli loksudes esikusse, kaasas pesukaunitäis halli vedelat massi.

Ta oli selle jõe ääres savi leiukohas kokku seganud.

„Oota natuke,“ ütlesin ma ning jooksin üles oma tuppa, sest mulle meenus äkitselt see purgike kullasädelust, mida olime jõulukaunistuste tegemisel kasutanud. Päris palju oli alles.

Nüüd puistasin kogu purgitäie mudasse. Oskar pistis käe sisse ja segas läbi. Hallis massis sädeles justkui tuhat pisitillukest tähekest.

„Oh! Kui ilus,“ kiljus Naia-Maj. „See pesukauss tuleb vanni tõsta.“

„Saab tehtud,“ ütles Oskar.

Oskar on tugev nagu väike murutraktor.

Nüüd vinnas ta raske pesukausi üles ja tassis selle edasi majja. Vannitoa ukse ees takerdus tema jalg isa sussi taha ja ta kaotas tasakaalu. Õnneks ta ei kukkunud, aga kausis toimus hiigelpartsatus. Pool põrandat sai muda täis.

„Oih,“ pomises Oskar.

„Pärast teeme korda,“ ütlesin ma ja nügisin teda edasi.

„Me peame pilti tegema!“ ütles Naia-Maj üle mudalombi hüpates. „Kõigest.“

Olin kahe käega poolt. Ema ja isa ütlevad ikka, et ma pean Vantsu-raamatusse joonistama, aga seekord tuli tõesti pilti teha. Tõin elutoast tahvelarvuti.

Kõigepealt ujutasime Vantsut sooja vee, millesse oli segatud mingit õli, mis lõhnas umbes nagu hambapasta. Siis läks ta kraanikaussi külma duši alla, seejärel pani Naia-Maj ta uuesti vanni ja hõõrus ta vahutava šampooniga sisse.

„Kas varsti tuleb muda?“ mangus Oskar.

„Jaa. Nüüd!“ ütles Naia-Maj.

Paistis, nagu oleks Oskar sellega varemgi tegelenud. Ta veeretab Vantsut nätskes mudasädeluses ringi, justkui küpsetaks leiba või midagi sellist. Lõpuks polnud ei Oskaril ega Vantsul enam tegu ega nägu.

„Kas su ema on tõesti midagi sihukest teinud?“ imestasin ma.

Naia-Maj noogutas. Ma ei suutnud seda ette kujutada. Naia-Maj ema näeb välja nagu kuulsus.

„Aga mis sa arvad, kas meil ikka õnnestub kõik maha loputada?“

„Kindlasti,“ ütles Naia-Maj.

Kui Naia-Maj asja käsile võtab, on ta põhjalik ja osav. Vantsut väntsutati kiires tempos meie spaa eri osakondade vahet. Kõigepealt käis ta keldris värskendava dušijoa

all, järgnes raund vannitoas külma veega kraanikausis ning lõpuks taas põhjalik küürimine vannis.

„Ja nüüd, kallis Vantsu, tuleb vannipomm,“ ütles Naia-Maj pidulikult.

Me täitsime vanni puhta veega ja plumpsatasime erkroosa palli sisse.

„Vau!“ karjus Oskar.

Vannipomm kihises ja mullitas ning selle keskelt purskas vikerkaarvärvilist sädelust.

„Vaadake, kuidas ta mõnuleb,“ naeris Naia-Maj ja klõpsas veel ühe pildi.

Siis oli massaaži kord. Meil õnnestus masseerides temast korralik kogus vett välja pigistada. Kogu vannitoa põrand oli roosasid lompe täis. Aga Vantsu ei olnud kuiv, nii et lõpuks pani Oskar ema fööni täisvõimsusel käima ega jätnud järele enne, kui elevandi karvast hakkas immitsema kärsahaisu.

Me keerasime Vantsule pähe käterätist turbani ja viisime ta kööki. Nüüd peab ta palju jooma ja lõõgastuma, teatas Naia-Maj. Ta lõikas paar kurgiviilu ja me panime need Vantsu silmadele. Kortsude vastu, seletas ta. Siis napsas ta elutoast ema orhideelt ühe õie ja kinnitas selle turbanile.

